

A beteg és beteges király

Köszöntés: „Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre, ha bajba kerül, megmenti az Úr. Az Úr megőrzi, és életben tartja, boldog lesz a földön, nem engedi át ellenségei dühének. Az Úr enyhülést ad betegágyán, jobbulást ad neki, valahányszor betegen fekszik. Ezt mondom: Uram, légy kegyelmes hozzám! Gyógyíts meg engem, mert vétkeztem ellened (Zsolt 41,2-5).” Ámen.

Gyülekező ének: 475. dicséret: „Imádkozzatok és buzgón kérjetelek...”

Fennálló ének: 238. dicséret 1. verse: „Teremtő Istenünk, Édes Atyánk nekünk...”

Fő ének: 238. dicséret 2-7. versei: „Szívem benned bízok,...”

Előfohász: „Kérjetelek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyittatik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik (Mt 7,7-8).” Ámen.

Lekció: Krónikák II. könyve 32. rész 24-33. versei: *„Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. De imádkozott az Úrhoz, aki szólt hozzá, sőt csodát tett vele, Ezékiás azonban nem volt hálás az iránta tanúsított jótéteményért, mert felfuvalkodott, ezért az Úr haragja sújtotta őt meg Júdát és Jeruzsálemet. Ekkor azután megalázta magát a felfuvalkodott Ezékiás Jeruzsálem lakóival együtt, és nem érte őket többé az Úr haragja Ezékiás idejében. Ezékiás igen gazdag volt, és nagy tiszteletben állt. Kincstárat készítettett az ezüstnek, aranynak, drágakőnek és balzsamnak, a kerek pajzsoknak és mindenféle értékes tárgyaknak; továbbá raktárakat a gabonatermésnek, a bornak és az olajnak, meg istállókat a különféle állatoknak és aklokat a nyájaknak. Városokat is épített; sok juhnyája és marhacsordája is volt, mert az Isten igen nagy vagyonnal ajándékozta meg. Ezékiás elzárta a Gíhón felső forrásának a vizét, és Dávid városának a nyugati részére vezette le. Ezékiásnak minden sikerült, amihez csak hozzáfogott. De amikor a babiloni vezető emberek elküldték hozzá megbízottjaikat, hogy megkérdezzék, milyen csoda történt az országban, elhagyta az Isten, hogy próbára tegye, és kitudódjék, mi lakik a szívében. Ezékiás egyéb dolgai és kegyes tettei meg vannak írva Ézsaiás prófétának, Ámóc fiának látomásában meg a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben. Azután Ezékiás pihenni tért őseihez, és azon a dombon temették el, ahol Dávid fiainak a sírjai voltak. Halálakor tisztelettel adózott neki egész Júda és Jeruzsálem lakossága. Utána a fia, Manassé lett a király.”*

Előima: Mennyei Atyánk, kegyelmes Istenünk! Hálát adunk Neked mindazért, amit életünkben cselekedtél. Ha valamit jól tettünk, tudjuk, hogy még azt a jót is

Te ültetted el a szívünkben. Te adsz nekünk erőt, bölcsességet és lehetőségeket a szolgálatra. Hálát adunk Neked mindezért. Kérünk Téged, segíts nekünk, hogy ne hátráljunk meg és ne adjuk fel, amikor próbák, nehézségek vagy bizonytalanságok érkeznek az életünkbe. Adj nekünk kitartást és hűséget, hogy akkor is tudjunk Benned bízni, amikor nem látjuk magunk előtt az utat. Taníts meg bennünket arra, hogy hűségesen sáfarkodjunk mindazzal, amit ránk bízál. Segíts helyesen bánnunk a földi javakkal, és soha ne felejtsük el, hogy minden, amink van, Tőled származik. Őrizz meg bennünket a kapzsiságtól, a büszkeségtől és attól a vágytól, hogy biztonságunkat mulandó dolgokban keressük. Urunk, adj nekünk igazi tanítványhoz méltó szívet! Segíts, hogy figyelmesen hallgassuk a Te Igédet, megértsük tanításodat, és ne csupán hallgassuk, hanem életünkkel is megéljük azt. Őrizz meg bennünket a büszkeségtől, az előítéletektől és saját makacsságunktól. Formáld szívünket és gondolkodásunkat a Te akaratod szerint. Amikor próbák érkeznek, taníts meg bennünket imádkozni! Ahogyan Ezékiás is Hozzád fordult betegségében, úgy mi is szeretnénk Eléd járulni fájdalmainkkal, félelmeinkkel és gyengeségeinkkel. Amikor betegek vagyunk, erősítsd meg hitünket! Amikor félünk, adj nekünk békességet! Amikor gyengék vagyunk, légy a mi erőnk! Taníts meg bennünket bizalommal és örömmel imádkozni! Kérünk Téged, őrizz meg attól is, hogy mindenütt máshol keressünk segítséget, miközben megfeledkezünk Rólad. Ne engedd, hogy reménységünket csupán emberekbe, saját erőnkbe, vagyonunkba vagy földi szövetségekbe vessük. Bocsásd meg, amikor büszkék voltunk, amikor önmagunkban bízunk, és amikor máshol kerestünk segítséget ahelyett, hogy Hozzád fordultunk volna. Te légy a mi egyetlen Tanítónk és Urunk! Te taníts minket, Te vezess minket, és Te mutasd meg nekünk a helyes utat! Adj nekünk alázatos szívet, amely felismeri, hogy minden jó Tőled származik. Adj nekünk bizalmat, hogy még a próbák között se veszítsük el reménységünket. És adj nekünk örömet az imádságban, hogy ne csak akkor keressünk Téged, amikor valamire szükségünk van, hanem minden nap Veled akarjunk élni. Urunk, segíts nekünk, hogy semmi se vesszen kárba abból, amit ránk bízál. Használd életünket a Te dicsőségedre, és formáld bennünket hűséges tanítványokká, akik alázatos és engedelmes szívvel követnek Téged. Ne engedd, hogy feladjuk! Ne engedd, hogy a büszkeség vezessen bennünket! Ne engedd, hogy máshol keressünk segítséget, és közben megfeledkezzünk Rólad! Taníts meg Benned bízni, Rád figyelni és Neked engedelmeskedni! Hálát adunk Neked azért, hogy még betegségben, gyengeségben és a próbák között is Hozzád jöhetünk. Te vagy a mi segítségünk, a mi reménységünk és a mi Urunk. Jézus Krisztus nevében kérünk Téged, hallgass meg bennünket! **Ámen.**

Igehirdetés előtti ének: 300. dicséret 3. verse: „Csak te kellesz én Uram, ...”

Textus: Krónikák II. könyve 32. rész 24. verse: *„Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. De imádkozott az Úrhoz, aki szólt hozzá, sőt csodát tett vele...”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Ezékiás halálosan megbetegedett. És abban a pillanatban azt tette, amit az ember gyakran csak akkor tesz meg, amikor már nincs hová máshová fordulnia: az Úrhoz fordult. Imádkozott. És Isten választ adott neki. Gyógyulást adott neki. Életet ajándékozott neki. A betegségekre csak az Úrnál van válasz. A gyengeségeinkre, a betegágyunkra, a fájdalmainkra csak Istennél van válasz. Nem mindig olyan válasz, amelyet elképzelünk. Nem mindig olyan gyógyulás, amelyet remélünk. De Isten nem közömbös az ember nyomorúsága iránt. Ezékiás története azonban nem ér véget a betegségével. Talán azt várnánk, hogy egy ilyen csoda után Ezékiás élete végéig alázatos ember lesz. Hiszen megmenekült a halálból. További éveket kapott az életből. Isten lehajolt hozzá. A Szentírás azonban valami nagyon komoly dologra mutat rá: „Ezékiás azonban nem viszonzta a neki tett jótéteményt, mert szívében felfuvalkodott.” A betegség nem pusztította el. A gyógyulás azonban leleplezte a szívét. **1. A betegsége Krisztus a válasz.** Ezékiás választ kapott az Úrtól. Nekünk azonban még nagyobb válaszuk van. Isten Fiát kaptuk. Jézus Krisztus megérinti a betegeket. Felkarolja a nyomorúságban lévőket. Az ember szemébe néz. Megérinti azt, akitől mások félnek megérinteni. Krisztusból erő árad. Tőle függ az élet, mert Ő maga az Élet. Akit az emberek elutasítottak, azt Krisztus elfogadja. Akit betegágyhoz köt a gyengeség, azt felemeli: „Kelj fel, és járj!” És éppen ebben van a keresztyén reménység titka. A mi reménységünk nem csupán abban van, hogy Isten eltávolítja a betegségünket. A mi reménységünk Abban van, Akinek hatalma van élet és halál felett. Ezért imádkozhatunk gyógyulásért. Kérhetünk. Sírhatunk. Kiálthatunk Istenhez. De ugyanakkor tudjuk: Krisztus akkor is a válasz, amikor a betegségünk nem múlik el. **2. Ezékiás életet kapott – és megfeledezett az**

Ajándékozóról. Ezután következik a történet második része. Ezékiás mindent megkapott. Egészséget. Életet. Gazdagságot. Dicsőséget. Sikert. Városokat épített. Vagyont gyűjtött. Voltak nyájai, készletei, drágakövei, gabonája, bora, olaja és minden egyebe, amire az embernek szüksége van az élethez. És mégis, mindezek között egyre inkább önmagát kezdte látni. Ismerte az áldásokat, de már nem látta az Áldást adó Istent. Ez az áldás veszélye. Az ember megkaphatja Isten ajándékát, és közben megfedkezhet arról az Istenről, Aki az ajándékot adta. Kaphat egészséget, és elkezdhet úgy élni, mintha soha nem lett volna beteg. Kaphat pénzt, és elfelejtheti, kinek köszönheti. Kaphat képességeket, és elkezdheti azt gondolni, hogy mindent saját maga ért el. Kaphat embereket maga köré, és elkezdheti őket eszközként használni. És így lassan megváltozik a kérdés: „Mit adott nekem Isten?” helyett: „Mit értem el én?” És ott kezdődik a büszkeség. A büszke szív csak önmagát látja. Ezékiás felfuvalkodott. Csak önmagát látta. Csak önmagából indult ki. És ez a büszkeség lényege. A büszkeség nem mindig hangos szavakban jelenik meg. Néha egészen észrevétlenül. Az ember abbahagyja a hálaadást. Abbahagyja a kérdezést. Abbahagyja az imádkozást. Abbahagyja a megkülönböztetést. Abbahagyja Isten felismerését mindabban, amije van. És elkezdi azt gondolni: „Képes vagyok rá.” „Én értem el.” „Én valaki vagyok.” „Mindent szilárdan a kezemben tartok.” Csakhogy az az ember, aki mindent a kezében tart, elfelejti, hogy az ő saját életét is valaki más tartja a kezében. Ezékiás mindent megkapott. És éppen ezért próbára lett téve. **3. Isten próbája.** A Biblia azt mondja, hogy Isten elhagyta őt, hogy próbára tegye, és megismerje, mi van a szívében. Nem azért, mert Isten nem tudta, mi van az emberben. A próba az ember számára mutatja meg, mi van benne. Amikor semmim sincs, tudok imádkozni. De mit teszek akkor, amikor mindenem megvan? Amikor beteg vagyok, keresem Istent. De mit teszek akkor, amikor egészséges vagyok? Amikor segítségre van szükségem, így kiáltok: „Uram, ments meg!” De mit teszek akkor, amikor már nincs szükségem megmentésre? Amikor elesek, Isten kezét kérem. De

amikor szilárdan állok, még mindig tudom-e, kinek köszönhetem, hogy állok? Ez a próba. Az Övé vagyok? Az én szövetségesem vagyok? A tanítványod vagyok? Vagy csak egy eszköz vagyok Számodra, amelyet akkor használsz, amikor szükséged van rám? **4. Isten vagy az Ő ajándékai?** Talán ez Ezékiás történetének egyik legnehezebb kérdése. Mit akarunk valójában Istentől? Magát az Urat? A világosság Atyját? A minden jónak ADÓJÁT? Vagy Isten ajándékait? Egészséget akarunk – de Istent is akarjuk? Pénzt akarunk – de Istent is akarjuk? Sikert akarunk – de Istent is akarjuk? Jó kapcsolatokat akarunk – de Istent is akarjuk a kapcsolatainkban? Áldott családot, otthont, munkát, társadalmi helyzetet, biztonságot akarunk – de Isten továbbra is az Úr marad számunkra? Mert az ember elkezdheti jobban szeretni az eszközöket, mint a célt. Az embereket használjuk. Az eszközöket imádjuk. Istent pedig félretesszük. Pedig mindenünk, amink van, ajándék. Az egészségünk ajándék. A képességeink az Úr ajándékai. Az emberek körülöttünk ajándékok. A munkánk ajándék. Az otthonaink ajándékok. A városaink ajándékok. Még azt is, amit saját kezünkkel építettünk fel, csak azért tudtuk felépíteni, mert Isten életet, értelmet, erőt, időt és lehetőséget adott nekünk. **5. Építeni Isten áldásával** Ezékiás épített. Városokat épített. Gondoskodott a készletekről. Kiépítette a védelmet. Még a város számára a vizet és a forrásokat is biztosította. És mégis, mindezek között elveszhetett. Mi is építhetünk. Családokat építünk. Házakat építünk. Vállalkozásokat építünk. Közösségeket építünk. Karriert építünk. A hírnevünket építjük. És megtörténhet, hogy egy napon mindezek közepén állunk, és egyáltalán nem vesszük észre, hogy ki tette mindezt lehetővé. Az Úr adta. De mi már nem tudjuk, ki a mi Urunk. Az Úr megáldott. Mi pedig úgy viselkedünk, mintha mindent saját magunk állítottunk volna elő. Az Úr sasszárnyain hordozott bennünket. Mi pedig elkezdjük mondani: „Én ezt megoldottam.” És ekkor a szolga úrként kezd viselkedni. Már nem szolga vagyok. Már többnek képzelem magam. Már azt gondolom, hogy nekem több jár. És ez a büszkeség. **6. Az ember nem tud Isten**

nélkül uralkodni. Ezékiás király volt. Hatalma volt. Gazdagsága volt. Emberei voltak. Befolyása volt. De még a király sem tanul meg helyesen uralkodni, ha először nem tanul meg szolgálni. Az, hogyan kell uralkodni, azt a büszke szív nem tudja. Nem tudja az, aki azt gondolja, hogy minden az övé. Nem tudja az, aki mindent a markában tart, és közben elfelejti, hogy az ő élete is Isten kezében van. Az ember nem attól lesz király, hogy hatalma van mások felett. Akkor válik igazán királlyá, amikor tudja, kihez tartozik ő maga. Mert a legnagyobb szabadság nem az, hogy önmagunk urai vagyunk. A legnagyobb szabadság az, hogy Krisztushoz tartozunk. **7. És akkor eljön Krisztus.** És éppen itt találkozunk Ezékiás története az evangéliummal. Ezékiás életet kapott, és megfeledkezett az Élet Ajándékozójáról. Krisztus azonban úgy jön el, mint Aki maga az Élet. Ezékiás király volt, és szíve felfuvalkodott. Krisztus Király, és megalázta magát. Ezékiás gazdagságot kapott. Krisztus pedig lemondott gazdagságáról értünk. Ezékiás meg akarta mutatni dicsőségét. Krisztus elrejtette dicsőségét, és elment a keresztre. Ezékiás további éveket kapott az életből. Krisztus belépett a halálba, hogy megnyissa előttünk az örök életet. Ezért a mi reménységünk nem abban van, hogy mindent ellenőrzésünk alatt tartunk. A mi reménységünk abban van, hogy **mindenünk Krisztusban van.** Krisztus által a miénk az egészségünk. Krisztus által a miénk az életünk. Krisztus által kapjuk ajándékainkat. Krisztus által van jövőnk. Krisztus által úgy fogadhatjuk el azt is, amit Isten ad nekünk, hogy közben nem feledkezünk meg az Ajándékozóról. **Kedves testvérek!** Talán ma mi is hasonlítunk Ezékiáshoz. Talán átmentünk egy betegségen. Talán Isten talpra állított bennünket. Talán kaptunk egy második esélyt. Talán családot, munkát, otthont, képességeket, pénzt, társadalmi helyzetet vagy befolyást adott nekünk. És ma Isten nem csupán azt kérdezi tőlünk: **„Mid van, amit nem kaptál volna?”** Hanem ezt kérdezi: **„Mit tettél azzal, amit neked adtam?”** És még mélyebben: **„Én maradtam-e számodra Isten?”** Mert a legnagyobb tragédia nem az, ha elveszítjük az egészségünket. A legnagyobb tragédia az, ha az egészségünk

közepette elveszítjük Istent. Nem az a legnagyobb tragédia, ha nincs gazdagságunk. A legnagyobb tragédia az, ha gazdagságunk van, és megfélekedünk arról, Aki adta. Nem az a legnagyobb tragédia, ha nincs hatalmunk. A legnagyobb tragédia az, ha hatalmat kapunk, és elfelejtjük, kihez tartozunk. Ezért imádkozzunk ma: **Uram, amikor beteg leszek, ne engedd, hogy elmeneküljek Tőled. És amikor egészséges leszek, ne engedd, hogy megfélekezsem Rólad. Amikor szegény leszek, ne engedd, hogy abbahagyjam a Benned való bizalmat. És amikor mindenem meglesz, ne engedd, hogy azt gondoljam, már nincs szükségem Rád. Amikor gyenge leszek, emelj fel engem. És amikor erős leszek, alázd meg szívemet kegyelmeddel. És soha ne vesszen el a szívünkben a legfontosabb válasz: Nem az ajándék, hanem az Ajándékozó. Nem az eszközök, hanem Isten. Nem én, hanem Krisztus. Mert Krisztus által minden a miénk – mi pedig Krisztuséi vagyunk. Valóban így van ez a mi életünkben? Ámen.**

Utóima: Szerető mennyei Édesatyánk, Előtted állunk, és megvalljuk, hogy minden, amink van, Tőled származik. Az életünk a Te ajándékod. Az egészségünk a Te ajándékod. Az erőnk, a képességeink, a munkánk, szeretteink, otthonaink, minden, amit kaptunk és amit felépíthettünk – mindezt a Te kezedből fogadtuk el. És mégis, Urunk, gyakran megfélekedünk rólad. Gyakran látjuk az ajándékot, de megfélekedünk az Ajándékozóról. Látjuk az áldást, de elfeledkezünk Rólad. Látjuk azt, amit a kezünkben tartunk, de elfelejtjük, hogy Te tartasz minket a kezedben. Bocsásd meg nekünk büszkeségünket! Bocsásd meg, amikor azt gondoljuk, hogy valamit saját magunktól értünk el. Bocsásd meg, amikor azt mondjuk: „Én ezt magam értem el.” Bocsásd meg, amikor úgy viselkedünk, mintha urai lennénk annak, amit valójában csak ránk bízál. Urunk, őrizd meg szívünket a büszkeségtől! Amikor betegek vagyunk, adj nekünk bizalmat Benned. Amikor gyengék vagyunk, légy a mi erőnk. Amikor ágyhoz kötve fekszünk, jöjj el hozzánk közelségeddel. Amikor sírunk, maradj mellettünk. Amikor nem tudjuk, mit hoz a holnap, taníts meg arra, hogy a holnapot a Te kezedbe helyezzük. És amikor meggyógyítasz bennünket, Urunk, ne engedd, hogy megfélekezzünk Rólad! Ha több évet adsz nekünk az életből, hadd legyenek ezek az évek a Tieid. Ha egészséget adsz nekünk, hadd használjuk azt a Te dicsőségedre. Ha vagyont adsz nekünk, ne engedd, hogy az istenünkké váljon. Ha befolyást adsz nekünk, ne engedjük elfelejteni, hogy szolgálnunk kell. Ha

embereket bízol ránk, ne használjuk őket, hanem szeressük őket. Ha sikert adsz nekünk, ne feledjük el, honnan érkezett. Urunk, vizsgálj meg a szívünket! Mutasd meg nekünk, mi van benne. Mutasd meg, hol cseréltünk fel Téged az ajándékaiddal. Mutasd meg, hol kezdtünk jobban bízni önmagunkban, mint Benned. Mutasd meg, hol szűntünk meg szolgák lenni, és hol kezdtünk úrként viselkedni. És amikor ezt megmutatod nekünk, adj nekünk megtérést! Ne keménységet. Ne kifogásokat. Ne önmagunk mentegetését. Ajándékozz nekünk alázatos szívet! Olyan szívet, amely ki tudja mondani: **„Uram, mindent Tőled kaptam.”** Ezért soha ne feledjük el, hogy a legnagyobb válaszuk nem az egészség, a gazdagság, a siker vagy a biztonság. A mi válaszuk Jézus Krisztus. Hálát adunk Neked érte. A Fiadért, aki lehajolt a betegekhez. Aki megérintette a tisztátalanokat. Aki befogadta az elutasítottakat. Aki felemelte az elesetteket. Aki eljött a nyomorúságban élőkhez. Aki életét adta értünk. Hálát adunk Neked Krisztusért, aki nem maradt a halálban, hanem feltámadt a halálból. Ő a mi Életünk. Ő a mi reménységünk. Ő a mi Urunk. Ő a mi Királyunk. Urunk Jézus, ne engedd, hogy úgy éljünk, mintha nem lenne szükségünk Rád! Amikor mindenünk meglesz, hadd legyen mindenekelőtt **Te** a miénk. Amikor kevesünk lesz, hadd legyen **Tiéd a szívünk**. Amikor erősek leszünk, hadd legyen **Tiéd az életünk**. Amikor gyengék leszünk, hadd legyen **Tiéd a bizalmunk**. Amikor egészségesek leszünk, hadd legyen **Tiéd minden erőnk**. És amikor haldoklunk, hadd legyen **Tiéd a lelkünk**. Mert nem csupán az ajándékaidat akarjuk. **Téged akarunk**. Nem az ajándékokat, hanem az Ajándékozót. Nem az eszközöket, hanem a mi Istenünket. Nem önmagunkat, hanem Krisztust. És ha valami nagy dolgot bízol ránk, taníts minket alázatra! Ha embereket bízol ránk, taníts minket szolgálni! Ha hatalmat bízol ránk, taníts minket szeretni! Ha gazdagságot bízol ránk, taníts minket adni! Ha életet bízol ránk, taníts minket Érted élni! És amikor egy napon majd Előtted állunk, ne kelljen azt mondanunk: „Uram, nézd, mit építettem fel!” Hanem hadd mondhassuk: **„Uram, köszönöm Neked, hogy egész életemben Te hordoztál engem.”** Tiéd a dicsőség. Tiéd az életünk. Tiéd minden, amink van. És mi a Teid vagyunk. **Krisztus által minden a miénk – mi pedig Krisztuséi vagyunk.** Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkeznék cselekedeteitekről és arról a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és most is szolgáltok (Zsid 6,10).”

Áldás: „És ezt mondta az Úr: Kelj fel és menj el, a hited megtartott téged (Lk 17,9).” Ámen.

Záró ének: 272. dicséret: „Mind jó amit Isten téssen...”